

Doporučení vedoucího k teoretické bakalářské práci

Autor: Kristýna Holubová
Název práce: *Italské giallo v kontextech*
Vedoucí práce: Jaroslav Pozzi

Kristýna Holubová se ve své teoretické bakalářské práci „*Italské giallo v kontextech*“ zabývá tímto obtížně uchopitelným a u nás nepříliš zažitým, specifickým filmovým žánrem, ale i jeho přesahy a inspirací pro kinematografii novější i současnou.

Nerad bych ovšem vypočítával čemu všemu se zde ještě věnuje, protože nechci dopadnout stejně, a rád bych se vešel do rozsahu vymezeného pro tento posudek. Práce se totiž rozrostla na rozsah spíše magisterský, což bylo dáno nejen původně špatným formátováním, ale především intenzivním zájmem autorky o obor svého zkoumání a veškerou dostupnou literaturu kolem. Navrhoval jsem sice poměrně jednoduché, protože razantní krácení, ale jelikož se zdálo, že by tím vypadly právě části, které Kristýna považovala za *nejpůvodnější*, netrval jsem na svém.

Předimenzovaný rozsah je ostatně jediná zásadnější výtka, kterou k práci mám.

Chci se ale pozastavit u **stylu a badatelské metody práce**, která má právě také svůj podíl na jejím překypění. Je to totiž metoda spíše *empirická*, než *analytická*, spíš reflexe, než rozbor, a byla zvolena zcela vědomě. V poslední době jsem „mimo náš obor“ četl hodně knih napsaných tímto způsobem např. od **Nassima Taleba** (*Černá labuť*, *Antifragilita*, *Nasadit vlastní kůži* a další), který – aniž by jej autorka znala – takto pracuje ještě cíleněji, protože jako (mimo jiné) matematik a finanční *trader* na burze má spočítáno, ale hlavně „odžito“, že u některých složitých jevů analýza fenomén zabijí, a proto sám píše prakticky už jen literární eseje, místo „dělání vědy“. Z literární vědy jsem si pak vzpomněl na Michaila Bachtina, nebo některé práce naší Daniely Hodrové.

Nevýhodou tohoto postupu je, že text (ovšem docela příhodně ke stylu *gialla* samotného!) začíná připomínat labyrint, některé věci se (zdánlivě?) redundantně opakují, znovu probírají jen v jiném kontextu nebo více do hloubky než poprvé a podobně. Je totiž těžké, jak píše Kristýna v závěru, *snažit se poodhalit původ kouzla, které nás fascinuje, a zároveň je zachovat*.

Myslím, že více než často se právě toto autorce daří, a navíc nalézá, i sama dochází nakonec i k řadě **objektivních závěrů** ve zkoumání narativních a stylistických prostředků tohoto poněkud chimérického žánru, jakož i jeho historických kontextů. Nevaří z vody, neřídí se jen vlastními dojmy, ale zná primární i sekundární literaturu a umí ji pro svůj vlastní záměr vhodně použít.

Jako vedoucí práce proto doporučuji práci k obhajobě a navrhuji známku A.

28. srpna 2022
Jaroslav Pozzi